

Jak to bylo na „mílích“ aneb postřehy amatéra – EPIZODA I

Začnu trochu z historie. Nonstop závod bez zabezpečení 1000miles adventure jsem absolvoval dvakrát v kategorii horských kol. Projít Českou a Slovenskou republiku cestou necestou je výzvou. Pokud tuto výzvu přijme člověk, který přišel při autonehodě o svoji levou ruku, potom toto řadíme do kategorie science fiction. První rok to bylo opravdu o tom, nabýt zkušenosti a další rok již s jejich využitím si závod užít zase trochu jinak.

Letošní rok jsem se rozhodl ukousnout si větší sousto a absolvovat tento závod po svých. Tedy v kategorii chodec-běžec. To druhé jsem byl jen pár hodin v celém závodě, to první celý zbytek. Přiznám se, že nejsem běžec a běh mě vlastně ani nijak nepřitahoval. Ale co bylo silnější, byla právě tato výzva, tento závod, kdy je člověk odkázán opravdu jen sám na sebe a možná i někdy na pomoc tam někde z hůry.

Jak se ale připravit na takovou trasu, která v mém případě měla měřit cca 700 km terénem po asfaltu, v mokřinách a těžce schůdných stezkách? Každá rada drahá a hlavně nebylo kde čerpat. Co se týká výbavy, byl jsem si vědom, že si vše ponesu na zádech a tomu také přizpůsobil svoji výstroj. Toto bylo z těch jedno-dušších úkolů. Využil jsem zkušenosti z kola, a tak jsem nejvíce řešil obuv a batoh.

Tento závod jsem absolvoval za pekelného horka i za období dešťů, a tak jsem věděl, jak extrémní podmínky mohou nastat. Nejvíce jsem si však uvědomoval, že tady nebude nic zadarmo. Ani do kopce ani z kopce. A to jsem ještě v té chvíli netušil, jak moc to bude pravda.

Kolu jsem dal vale a snažil se chodit. Snažil jsem se najít si cíl, aby to nebylo tak fádňí. Třeba návštěva známých. Říkal jsem tomu „na kafičko“. Schválně jsem se nikomu nenahlašoval. Věděl jsem, že když budu dopředu vědět, že nejsou doma, tak tam nepůjdu. To, že může nastat situace, že doma nebudou, jsem bral jako trénink hlavy. Potom přišly delší pochody, nebo spíš přesuny. První 65 km přesun u mě končil zjištěním, že jsem schopen jít již jen vpřed bez dalších možností jiných pohybů, rotačních nevyjímaje. Začátky byly fakt těžký, nejen pro mě, ale hlavně pro mého psa. Po několikadenním tréninku jsem pochopil, že jestli se má dožít zaslouženého věku, tak bez takových procházek. To musím podotknout, že mám psa oddaného a poslušného. Mimo tyto výlety jsem se snažil běhat na rozhlednu nad Židlochovicemi (Výhon). Bylo zajímavé, jak se s postupem času tento kopec zmenšoval a cesta na vrchol se zkracovala.

Pořád jsem si byl vědom toho, že nejsem schopen na tento závod natrénovat, a tak jsem spoléhal na svoji hlavu a věřil, že pokud to zdraví dovolí, hlava mě do cíle dotlačí. Hlava se dá trénovat nejrůznějšími způsoby. Například neplánovaným prodlužováním tras, nebo i ručním pleněním záhonů. Nad tím kroutil hlavou můj soused, který vše řeší roztokem na hubení plevele - roundup. Prostě si stanovíte určitý úsek zaplevelené zahrady (samozřejmě dostatečně velký, aby Vás to už na začátku odrazovalo) a trpělivě ji odplevelujete, dokud není hotovo.

Možná to zní divně, ale jen do chvíle, než to vyzkoušíte. Pokud nemáte zahradu, nezoufejte, jsou i jiné nápady jak sám sebe otravovat.

Ruku v ruce s tréninkem jsem zjišťoval, jak by moje výstroj měla fungovat a kde co potřebuji mít. Jak jsem výše napsal, boty a batoh byly prioritou. Byl jsem přesvědčen, že to musí být boty s vibramovou podrážkou a goretexem. Něco na styl off-road, nebo enduro. Něco mezi běžecskou a turistickou botou. Nakonec jsem po rozumných důvodech ustoupil od goretexu a moje nároky se zúžily na vibramovou podrážku. Zkoumal jsem boty z hlediska švů, kokpitu boty, způsobu vedení tkaniček atd. Ve specializovaných prodejnách po vysvětlení, co a hlavně na co, chci boty použít, na mě koukali jako na mimozemšťana a většinou kroutili hlavami, že neví, co mi doporučit. Zkoumal jsem internet a různé zdroje, až jsem se dostal k obuvi značky SCARPA. Cestou do Prahy jsem v autobuse zkoumal model SCARPA Enduro. Vystoupil jsem na Florenci, ušel pár desítek metrů a narazil na reklamní banner SCARPA. Ptám se, náhoda, osud? Je to jedno. Prostě mě tyto boty přesvědčily a nominaci vyhrály.

Batoh, to byl oříšek. Do této doby jsem používal batoh, u kterého jsem nic moc neřešil, protože na kole jsem z něj stejně nic nevytáhl. Při svých pochůzkách jsem si představoval různé situace a hlavně se soustředil na to, co v dané chvíli nejvíce potřebuji mít po ruce. Pití bylo jasné. Rezervoár na zádech a po ruce hadička. Zásoba vody kdekoliv, protože tu bych doplňoval stejně jen ve chvíli, když bych stál. A tak zůstávala navigace, osobní věci (doklady, peníze, nůž, pepřák) a jídlo. Věděl jsem, že se budu co nejvíce stravovat za pochodu. Bude to jen menší množství jídla, ale kdykoliv. Proto bylo potřeba mít vše po ruce. Hledal jsem a pátral a zjistil, že náš trh, tedy jen ten mně nejbližší, moje představy nesplňuje. Prostě batoh s nějakým menším zásobníkem v předu, v kategorii, kterou jsem navštěvoval (batohy do 25l), nebyl. Víím, že existuje, ale ne v naší republice. Nakonec jsem po poradě s firmou Sport Prima zvolil batoh LOWE ALPINE ECLIPSE 25, který má na bederáku kapsičky. Jiný model L.A. měl na sobě ještě takový parádní vychytávky. Byly to lehounké pytlíky, do kterých se krásně vlezla cyklo láhev. Po dohodě s vedením firmy Sport Prima mi tyto pytlíky doobjednali a dodali. Kamarádi z firmy Everbike (jejich šikovná děvčata, které pro ně šijí) tyto pytlíky upravily a umístěny na batoh.

Další vychytávkou bylo připevnění pouzdra na brýle a batoh byl hotov. Tedy skoro hotov. Pořád jsem neměl ten prostor na již výše jmenované věci. Nebudu Vás napínat. Nakonec to vyřešila ledvina přetočená dopředu a bylo to. Ani jsem Vám nestačil říct, že mým původním záměrem bylo nechat si ušít batoh dle vlastního návrhu, což se zatím nepovedlo (věřím, že to jednou bude).